

Geen gewoon drakenverhaal!
Een dolkomisch drakenboek voor jong en oud,
Extra, extra superleuk gemaakt voor kinderen met autisme.
ISBN:9789491337253
Je kunt het boek bestellen via:
www.gravant.nl
www.bijzonderkind.nl
of via de boekwinkel

IBASS Integrale Begeleiding
Autisme Spectrum Stoornis

IBASS staat voor integrale levensloop begeleiding aan mensen met autisme.
IBASS integreert zorg, werk en training tot maximale zelfstandigheid

Klaphekweg 40e, 6713HN Ede
tel: 0318 668033
info@ibass.nl
www.ibass.nl

Deze pas biedt mensen met autisme de helpende hand

Als je in aanraking komt met politie of justitie
Bij controle door de douane of andere instantie
Bij een bezoek aan huisarts, tandarts of ziekenhuis
Op school, bij je club of op het werk
Bij lange wachtrijen

Vraag 'm aan op
www.autisme.nl.
Prijs € 29,75. NVA-leden betalen slechts € 12,50.

PAWS

HEEFT UW KIND ASS?
Een getrainde viervoeter kan een positief effect hebben op uw kind. De hond biedt rust, structuur en vriendschap. PAWS leert u hoe u de eigen (of toekomstige) hond kunt trainen voor deze taak.

'PAWS maakt je bewust van wat een hond kan doen voor je kind'
Anne, PAWS-cursiste

Meld u aan via: paws.nl of 020-496 9333

WWW.PAWS.NL

FRINGEL FESTIVAL 2015

Speel jij al enige jaren een muziekinstrument en wil je optreden in een echte concertzaal? Ga dan naar www.gleveris.nl

Gleveris
probeerprojecten autisme
in samenwerking met

19 april 2015 **AUZELINK** De Linck, Oss

Begeleiding voor mensen met ADHD en/ of Autisme

Wintersportkamp 18+ februari

Begeleiding individueel, groep en verblijf op basis van PGB

Ambulante begeleiding
Opvang in de vorm van:
Kampweken
* Weekenden
* Weekenddagen met:
- skiën en snowboarden
- paardrijden
- outdoor en indoor activiteiten

Stichting Xmotion
Kijk voor meer informatie en inschrijven op www.xmotion.nl

Voor en door mensen met autisme en hun naasten

DOOR: ROOS RIBBENS
FOTO'S: ANDRÉ KROON

Tiende NVA AutismeCongres groot succes!

Een zonnige 31 oktober, een perfecte dag voor een congres. In het Beatrix Theater in Utrecht werd het jaarlijkse NVA AutismeCongres gehouden. Het tiende alweer. Het theater stroomde dit keer niet vol met theaterbezoekers maar met zo'n 1.200 nauw bij autisme betrokken mensen. Professionals, jongeren en volwassenen met autisme, ouders van kinderen met autisme. Een zeer divers gezelschap, dat een net zo divers programma kreeg voorgeschoteld: over zorg, diagnose, muziek, geluk.

Een verslag van Roos Ribbens met foto's van André Kroon.

Roos: "Iets na kwart voor 10 werd de dag geopend door Swanet Woldhuis (directeur NVA) en Gijs Horvers (autisme ambassadeur), de dagvoorzitters. Zij gaven na een korte introductie van het programma het woord aan staatssecretaris Martin van Rijn."

Roos: "Of ik even de staatssecretaris wou interviewen voor een volle zaal. Een zaal waar ik regelmatig ben geweest als publiek, maar waar ik nu zelf het podium mag beklimmen. Staatssecretaris van Rijn bleek een zeer hartelijke man die me goed op mijn gemak stelde. Samen werden we naar onze plekken in de zaal geleid, we kregen een microfoon om en dan maar wachten. Eindelijk begint het. Swanet en Gijs kondigen de staatssecretaris aan en ik wacht rustig af. Hij noemt me in zijn speech, zegt dat hij het belangrijk vindt dat mensen met autisme op hun talenten worden aangesproken, en noemt mij als goed voorbeeld: Roos Ribbens, een jonge vrouw met een normale baan die zo normaal mogelijk functioneert. Een shot adrenaline schiet door mijn lijf. Oké Roos focus, hysterische fladdermodus uit en normale jonge vrouw modus aan. Ik word op het podium gevraagd, daar gaan we dan. We gaan zitten, moet ik hem nou vragen om eerst te gaan zitten of hij mij. Oh blijkbaar hij mij. Ik stel mijn vragen, rustig en niet al teveel hikkend over mijn woorden. Dat ging vrij soepel! Met een smile van oor tot oor loop ik het podium af en geleiden we de staatssecretaris naar buiten. In onze backstage ruimte heb ik zin om hysterisch te gillen, maar ik hou me in. De NVA geeft me een prachtig cadeau, terwijl ik een VVV bon had verwacht. Ik drink nog wat voordat ik de zaal weer binnen ga."

STEPHAN BRANDLIGT

ANNELIES SPEK

INA VAN BERCKELAER

PETER VERMEULEN

Roos: “Vanuit de zaal mocht een aantal mensen ook vragen stellen aan de staatssecretaris. Dat ging onder andere over hoe belangrijk intensievere samenwerking tussen bijvoorbeeld onderwijs en zorg is. Over integrale samenwerking ging ook de volgende lezing van de Delftse wethouder Stephan Brandligt: **Autisme in de maatschappij**. Vervolgens was er een lezing van Annelies Spek over de verandering in de **DSM-5** met betrekking tot autisme. Ondanks de vrij ingewikkelde materie, werd dit luchtig gebracht waardoor het goed te volgen was voor zowel professionals als niet professionals.”

Roos: “Na de eerste pauze werd afgetrapt met de lezing **Autisme vroeg signaleren** van Ina van Berckelaer – Onnes. Ze vertelde waarom het van belang is om ontwikkelingsproblemen bij kinderen in een zo vroeg mogelijk stadium te signaleren, zodat je hun ontwikkeling gericht kunt stimuleren.”

Roos: “Na een energiek intermezzo door NVA-ambassadeur en werelwvnd Birsen Basar volgde de laatste lezing. De laatste spreker was Peter Vermeulen die na wat technische mankementen een lezing hield over **Autisme, levenskwaliteit en geluk**. En met veel humor, onder andere ten koste van ons Nederlands elftal was hij een prima afsluiter van een goed gevulde en prachtige dag.”

JARL VAN MALTHA

AALTJE VAN ZWEDEN

NANNIE KRUISSSEL

ALICE PADMOS

Roos: “Daarna volgde een **muzikaal intermezzo** van Jarl van Maltha, gevolgd door een uitleg van Aaltje van Zweden en Mathieu Pater over het belang van muziek in combinatie met autisme.”

Roos: “Het laatste gedeelte van het congres startte met het thema **autisme en verstandelijke beperking**. Het begon met een heftig filmpje over een jongen met autisme die behoorlijke driftbuien heeft, en hiermee zichzelf en zijn omgeving verwondt. Indrukwekkend, samen met het praatje van de moeder, Nannie Kruissel. Alice Padmos van de CCE sloot hier op aan met een verhaal over complexe zorgvragen in de praktijk.”

Roos: “In de pauzes kon je de **infomarkt** te bezoeken. Verschillende stands: van onderwijs tot zorg en van speciaal speelgoed voor kinderen met autisme tot boeken over autisme. Ook kon je een lot kopen voor het AutismeFonds en kon je raden hoeveel rondjes er op een schilderij stonden (zie ook kader –red.). Voor de mensen die behoefte hadden om even tot rust te komen was er een speciale stilteruimte ingericht.”

Ria Nijenhuis overhandigt haar rondjes-schilderij aan de winnares van de loterij: degene die het best inschatte uit hoeveel rondjes haar schilderij bestond. En dat waren er om precies te zijn: **143.620**. Ria heeft dit exact bijgehouden tijdens het maken van het schilderij.

Congresdeelnemers mochten raden hoeveel rondjes erop stonden, tegen een donatie van € 1,00 per schatting aan het AutismeFonds.

De speech van de staatssecretaris en de lezingen zijn ook te vinden op www.autisme.nl onder ‘wat wij doen’, bij ‘congressen en themadagen’, naar: ‘AutismeCongres 2014’.

Linda van der Niet bundelde haar columns in “**Twee lichamen heb ik**” Heeft u haar signersessie gemist op het NVA AutismeCongres? U kunt haar boek nog steeds bestellen via www.bol.com of via www.autismeshop.nl. Prijs: € 12,50.

Column

DOOR: LINDA VAN DER NIET

Praten: ja. Een gesprek voeren: nee.

Linda van der Niet (1975) heeft samen met haar man twee dochters: Daniëlle en Debbi. Daniëlle is de oudste, zij heeft klassiek autisme en een verstandelijke beperking en bezoekt dagelijks een school voor ZMLK. Reacties: linda.vander.niet@hetnet.nl.

‘Kan ze wel praten?’ ‘Ja en nee’, zeg ik dan altijd. Beetje vreemd, maar ik zal het uitleggen: Daan kan lekker kletsen. In zichzelf. En verhalen uit filmpjes of boeken letterlijk reproduceren. Het was ook op de peuterspeelzaal al een opvallende aanwijzing voor haar handicaps: Als de juf een verhaaltje voorlas in de kring, luisterden alle peuters aandachtig. Iedereen was stil, behalve mijn dochter. Die keek schuin omhoog en dreunde uit haar hoofd een boekje van Nijntje op. Dwars door het verhaal van de juf heen. Dus praten: ja. Maar een gesprek voeren: nee. Want het antwoord komt niet. Als ik het weleens probeer dan is het antwoord ‘niet vertellen’. We hebben wel wat trucjes om ietsje meer info los te krijgen, via knuffelbeesten. De Hello Kitty-pop weet namelijk heel goed wat ie wil. En tegenwoordig kan ze wel een antwoord opschrijven: op mijn vraag ‘wat heb je op school gekookt’ schrijft zij ‘macaroni’. En ze geeft nu ook een kort knikje als bevestiging. We hebben onze weg erin gevonden en zijn door dit summiere communicatieaanbod al haar hele leven afhankelijk van overdracht met school en andere begeleiders. Zonder dat zou ik niet weten of mijn kind die dag in de klas, op het strand of in de Efteling zou zijn geweest. Het blijft mysterieus. En het maakt kwetsbaar. In een indoor speeltuin kwam Daniëlle uit een tunnel naar me toe gerend. Er hingen grote, losse plukken haar uit haar paardenstaart. Pijnlijk, lijkt me. Maar Daniëlle zei niets. Ze hilde niet, maar de blik in haar ogen vergeet ik nooit meer. Andere kinderen moeten dit hebben gedaan. Omdat ze geen contact kregen met het dromerige meisje in de tunnel en er niet langs konden. Ik word er nog verdrietig van. Machteloos. En soms, zomaar, midden in de nacht, hoor ik haar hard lachen. En in zichzelf kletsen. Over het boek van ‘de kleine mol die wil weten wie er op zijn kop gepoept heeft’. Haar hoofd is voornamelijk gevuld met mooie herinneringen. En dan draai ik me tevreden om. •

